

Advokáti jako Ježíškové a dárky pro paní ředitelku

Jak jste možná zaznamenali, jeden náš bývalý kolega nedávno vysvětloval, že v advokacii je běžné dávat klientům před svátky dárky. A nebyl to jen nějaký obyčejný kolega, vážení, nýbrž jeden z našich kolegů, který to dokonce dotáhl až na šéfa jednoho centrálního úřadu a v souvislosti s touto funkcí vysvětloval, proč dával dárky šéfce kabinetu jednoho z našich nejvrcholovějších politiků. S ohledem na ochranu osobnosti, osobních údajů a všeho osobního říkejme jemu třeba premiér a jí jakkoliv, třeba Naďa. Uznávám ovšem, že Naďa zní příliš obyčejně, to není vhodné jméno ani jako pseudonym pro tak odpovědnou funkci, jako je šéfka čili vedoucí kabinetu premiéra. (pomínu skutečnost, že nevím, co je kabinet, pamatuji si jen ty, kde stály kostry, vycpané sovy, veverka a jiné učební pomůcky, ale předpokládám, že o ně v tomto případě nešlo), tak jí tedy říkejme třeba Nagya. Mímoходом v této souvislosti jsem marně přemýšlel, proč náš bývalý kolega dárky nedával rovnou premiérovi, ale chápu, že dámskou kabelku za 50 000 Kč by premiér asi příliš často nenosil, resp. škodolibci by pak mohli tvrdit, že je premiér slaboch neřku-li zženštilý, což dnes většina mužů stejně je, pokud mají po svém boku ženy silné ba přímo korpulentní, s nimiž není radno se pouštět do křížku.

Na onu ubohou Nagyu se snesla vlna kritiky, byla na ni dokonce uvalena vazba a čelí trestnímu stíhání, což většinu tohoto národa evidentně těší, ale pokusme se být alespoň na chvíli objektivní a podívejme se na věc bez emocí. V první řadě je vhodné si uvědomit, že Nagya je matka několika dětí a pokud by byla odsouzena k odnětí svobody, bude se dětem stýskat. Netuším, jak velké děti má, ani kolik váží, čím se živí, zda se o dárky občas podělila, nebo ne, ale předpokládám, že se o ně řádně starala a děti se měly fajn, když jim mamka občas trochu mohla přilepšit. Samozřejmě doufám, že nedostávala jen ryze ženské dárky, protože v takovém případě by její ratolesti mužského pohlaví byly diskriminovány.

Přejdu-li ze soukromí do pracovní oblasti paní Nagyi, první, co se mi vybaví, jsou slova premiéra o tom, že dotyčná dělala jako kůň a z tohoto pohledu si více než zasloužila odměny, které jí pan premiér věnoval. Nevím jak Vy, ale já si pod pojmem uděleného koně představuji vyhublou kobyliku se smutnými očima a vystouplými žebry, která je zapřažena do přetíženého povozu a táhne z posledních sil. To je strašně neveselý pohled a jsem moc rád, že při pohledu na Nagyu nemusím takto trpět, navíc bych ji asi s takto zjihlým srdcem nedokázal nestranně obhajovat. Připusťme si však, že Nagya skutečně dělala, aniž by se to projevilo na její vnější vizáži, což zřejmě bude správná výchozí úvaha s přihlédnutím k tomu, že si přes svou sedřenost dokázala naklonit srdce pana premiéra. Předpokládám, že nejen srdce, ale toto není přednáška z anatomie, nýbrž seriózní pokus o pochopení souvislosti na politické scéně.

Odměny pro Nagyu nemohly být nepřiměřené, at si závistivci říkají, co chtějí. Přece každý soudný člověk musí pochopit, že pokud někdo řídí pana premiéra a k tomu i tajné služby, tak by měl mít plat zcela jistě vyšší než premiér i šéf tajných služeb, to snad pochopí i malé dítě. Kdo řídí, má mít víc než ten, kdo je řízen. Dělá-li tak někdo práci za dva, dokonce nejvýše postavené činitele, tak at je náležitě odměněn. A v tomto případě za tři, vždyť k tomu náleží i vlastní funkce vedoucí sekretariátu. Pardon. takhle ne, to paní Nagya nesnášela a trvala na oslovení paní ředitelko. A měla pravdu. Když se člověk vypracuje nezměrnou pílí a usílím z účetní na nejvyšší asistentku, zaslouží si být zařazen a titulován jako ředitelka. Tím spíše poté, co vystuduje soukromou vysokou školu, kdy si asi nikdo nedokáže představit, jak náročnou. Jen pomýšlení na to, jak nějaký zhrzený zkoušející s mizerným vysokoškolským platem vyhodí od zkoušky pravou ruku premiéra, byt tato byla skvěle připravena, je pro mě nepředstavitelné. A kromě již zmíněného nasazení nelze zapomenout ani na osobní úsluhy premiérovi, třeba v podobě sledování jeho

jinak velmi sympatické, dnes již naneštěstí bývalé manželky, která zřejmě pana premiéra velmi ohrožovala, snad tím, že by mu nepřála co nejtintenzivnější vztah s jeho asistentkou. Omlouvám se, myslel jsem ředitelku.

Pokud jde o dárky, na obhajobu paní Nagyi buď už uvedeno, že zřejmě ne vždy si říkala, jaké dárky chce. Předpokládám, že v řadě případů dostávala takové, které jí skutečně překvapily, a pokud šlo z její strany o překvapení milé, měl dotyčný dárcce naději, že dosáhne svého, tedy účelu, proč jí dárek dával. Samozřejmě spousta jedinců dárky dávala, aniž tušila proč, neboť byli uvedeni v omyl jinými dárci, kteří se domnívali, že to je nutné. Většina z dárců by jistě přiznala, že tak činili bez jakýchkoliv nízkých pohnutek, prostě jen chtěli paní Nagye udělat radost a sobě vlastně také. Ostatně proč ne, že? Musí být přece povznášející obdarovat šéfkou kabinetu (ať to znamená, co chce) premiéra, už ten pocit, že sedí blízko samotného premiéra, člověk by vlastně mohl tvrdit, že se už skoro s premiérem přátelí. Zájemci o bližší know-how v této oblasti získají více informací od slavného lékaře Bartáka (případně armády jeho asistentek po dobu jeho nepřítomnosti na veřejnosti).

Poskytování dáreků samozřejmě přinášelo jistá rizika. Tak např. lodičky z krokodýlí kůže za 45000 Kč byly jen zdnalivou výhodou pro nešťastného dárcce poté, co se do nich paní Nagya nevešla (nikoliv celá, jen nohy) a náhradní pár v její velikosti již nebyl k dispozici. Dotyčný nešťastník skončil ve své lukrativní pozici v okamžiku, kdy ještě zoufale zavtipkoval „tak si snad budete muset nechat uříznout palec jako v té pohádce“. Rovněž tak kožich kýžené ovoce dárci nepřinesl, protože Nagye již dva stejné visely v šatníku. Jinak lze ale konstatovat, že paní Nagya nebyla přehnaně vybíravá a pokud jde o šperky, z těch od Cartier měla vždy radost a lecky tak nefalšovanou, že si je hned vyzkoušela. A úplně nejvíc ji těšilo, když si jich všiml i pan premiér, ten pak většinou říkal: „Tedy Nagyenko, to mám opravdu

radost, že jsi tak výhodně nakoupila! Zase Ti budu muset dát nějaké odměny. A jsi úžasná, taková dřina každý den a ještě musíš na sobě tahat tyhle kila zlata a drahokamů“.

Nyní se dostávám k tomu nejpodstatnějšímu, čímž je učinit závěr, zda je výše uvedená dárková praxe v pořádku, anebo není. A zde se konečně dostávám k neocenitelné úloze advokátů, ba přímo k jejich poslání. U všech dárců, kteří nejsou advokáty a hodlají nadále obdarovávat všechny mocné, mocnější i nejmocnější ve veřejných službách, bych se přimlouval, aby tito byli pranýřováni současně s těmi, kteří brali a aby už konečně nastal čas, kdy se s tím přestane. A pokud jde o nás, advokáty, tak necht' jsou nároky ještě výrazně vyšší. Jestliže je běžné dávat v advokacii dárky klientům, jak pravil náš bývalý kolega, pak jsme ti povolání, abychom tak činili pro všechny ostatní. Konečně se jednou přestaneme přetahovat s notáři o to, co smíme a nesmíme, a získáme exkluzivitu! Dokonce odpadne i dělení kompetencí s koncipienty, dárky budeme oprávněni nadále rozdávat jen my, advokáty a nikdo jiný! Takže se radujte, šéfové velkých polostátních firem i ostatní, už nebudete nuceni rozdávat dárky podle svých finančních možností jako dosud ve snaze si uchovat Vaše lukrativní posty, nyní si budete muset povinně najmout advokáta, aby za Vás dárek předal, což už jste dnes někteří dělali tak jako tak a pár specialistů z našich řad se již takto proslavilo, nicméně od teď už bude Vaše zastoupení povinné! V čem bude tato nová praxe přínosem pro společnost? Mohu-li mluvit za drtivou většinu mých kolegů, žádné dárky se nikomu dávat nebudou, protože jsme dárky stejně nikomu nedávali a žádné zvláštní výhody tímto způsobem nezískávali. A pokud to někteří jedinci z našich řad udělali, tak šlo rozhodně o výjimky a neměl by z toho vzniknout dojem, že šlo o běžnou praxi. Argumentuje-li tedy někdo tímto způsobem v zájmu ospravedlnění vlastních aktivit, o nichž se veřejnost dozvěděla, berme to tak, že byl v tísní a pak chudák nevěděl, co to plácá, anebo měl

zrovna tu smůlu, že se pohyboval v nejvyšších patrech, kde se člověku asi snadněji zamotá hlava a z nichž je pád vždy bolestivější, takže lze předpokládat, že jen snažil onomu nevyhnutelnému pádu zamezit tím, že občas udělá radost někomu jinému, kdo vzápětí přispěje ke zvýšení jeho vlastní radosti. Stejně jako v bajce ovšem neučinil moudře, že nadbíhal kozlovi, resp. koze kamarádící se zahrádkem, protože všechny nakonec sežral lev (naneštěstí nikoliv LEV 21).

Upozornění: Výše popsané události jsou čistě fiktivní a jakákoliv podoba s událostmi či žijícími osobami je čistě náhodná, což ostatně každý svěprávný čtenář chápe i bez tohoto upozornění, protože podobné praktiky by v naší krásné zemi, zemi české, domovu méém, samozřejmě nemohly nikdy obstát. ●

JUDr. Josef Vejmelka,

advokát

Vejmelka & Wunsch s. r. o.

W VEJMELKA & WUNSCH
ADVOKÁTI ATTORNEYS AT LAW RECHTSANWÄLTE